

Dugoročna iskustva s podizanjem dna sinusa. Klinički pregled 397 redom pristiglih slučajeva s najviše 11 godina nakon zahvata

Walther Wegscheider, Michaela Nebl-Vogl, Martin Lorenzoni, Graz, Austrija

Department of Prosthodontics, School of Dentistry, Medical University, Graz, Austria 8036

Volumen rezidualne kosti u stražnjem dijelu maksile često nije dovoljan za postavljanje implantata i kasnije postavljanje proteze na implantat. Stoga treba primijeniti tehniku presađivanja sinusne kosti, koristeći se metodom lateralnog prozora. Cilj ovog retrospektivnog istraživanja bio je evaluirati učestalost i vrstu poslijeoperacijskih komplikacija i njihov utjecaj na ishod zahvata.

U posljednjih 10 godina konsektivno je augmentirano 397 sinusa. Od toga 41 (10,3 %) za nadomještanje jednog zuba, 247 (62,2 %) za djelomice bezuba mjesta i 109 (27,5 %) za bezube gornje čeljusti. Postavljeno je ukupno 869 implantata. Svi su pacijenti dolazili na kontrolu najmanje jednom na godinu. Kontrole je obavljao a podatke analizirao neovisni istraživač, koji nije sudjelovao u liječenju pacijenta.

Za 250 lokacija (59,7 %) s visinom kosti većom od 4 mm odabran je postupak koji se obavljao u dvije faze. Na 147 lokacija (40,3 %) volumen kosti bio je dovoljan za postavljanje primarne stabilnosti usatka. 80,5 % lokacija augmentirano je odgovarajućim ksenotransplantatima (Bio-Oss), 4,3 % autotransplantatima i 14,8 % kombinacijom presađenih materijala. Uočene su 62 komplikacije sa 77 usadaka, koje su podijeljene u šest različitih skupina i tri stupnja težine. Na 31 lokaciji usadak se nije prihvatio. U 4 slučaja došlo je do bukalnog izlaganja usatka. U 15 slučajeva nastupila je dehiscijencija sluznice usta s gubitkom augmentacijskog materijala ili izlaganjem membrane/usatka, ili bez njega. U 3 slučaja javila se poslijeoperacijska infekcija. U 9 slučajeva znatno se smanjio augmentacijski volumen, a u 2 slučaja nastupio je kasni akutni sinusitis s empijom. To znači da je stopa pojavnosti komplikacija iznosila 15,6 %. U 34 slučaja (8,6 %) plan liječenja nije trebalo mijenjati. U 20 slučajeva (5 %)

plan je trebalo modificirati, a u samo 8 slučajeva (2 % od svih slučajeva) nije bilo moguće postaviti protezu na implantate.

Unatoč razmjerno visokoj stopi pojavnosti poslijeoperacijskih komplikacija, cilj rehabilitacije potpomognute postavljanjem implantata u posteriorni dio maksile postignut je u 97,2 % slučajeva, uključivši promjene plana u 8,2 % slučajeva. Imajući u vidu ograničenja retrospektivnih istraživanja, ovo je istraživanje pokazalo da su usadci postavljeni u kombinaciji s augmentacijom sinusa uspješno funkcionirali tijekom razdoblja praćenja od 10 godina.

Long Term Experience with Sinus Floor Elevations. A Clinical Survey of 397 Consecutive Cases after a Maximum of 11 Years.

Walther Wegscheider, Michaela Nebl-Vogl, Martin Lorenzoni, Graz, Austria

Department of Prosthodontics, School of Dentistry, Medical University, Graz, Austria 8036

In the posterior maxilla the residual bone volume very often is not sufficient for implant placement and consecutive implant supported prosthetic treatment. Thus the technique of sinus grafting, utilizing the lateral window technique, has to be applied. The objective of this retrospective study was to evaluate frequency and type of postoperative complications and their influence upon treatment outcome.

In the last ten years 397 sinus sites have been augmented consecutively. 41 (10.3%) for single tooth replacement. 247 (62.2%) for partial edentulous sites and 109 (27.5%) treating maxillary edentulous patients. 869 implants have been placed. All patients are in an least once-a-year recall routine. Data management and check-ups of patients was achieved by an independent researcher not involved in patient treatment.

In 250 sites (59.7%), with bone height of less than 4 mm, two stage procedure was chosen. 147 sites (40.3%) showed sufficient bone volume for primary implant stability. 80.9% of the sites were augmented with special xenografts (Bio-Oss), 4.3%